

στὰ δύο, ἡ σκέψη μου ἀλάνιαρα
 Θεὸ δὲν ἤξερε στή σκοτεινιά της.
 Στὸ φῶς ἀηδίαζα τὸν κόσμο.
 Πελώρια ἀράχνη ἡ ἄθωα Χιονάτη
 σχεδίαζε πάνω μου κόκκινο δίχτυ.
 Μιά περιστέρα ἔφερνε κλαδὶ ἀπ' τὴν πόλη
 πνιγμένη στὰ νερὰ καὶ ποιδὺς τὸ βλέπει
 ἀνάμεσα σὲ τόσα! Καὶ δὲν εἶχα
 ποῦ νὰ κρυφτῶ καὶ ποῦ νὰ κρύψω
 τὸν τρόμο μου. "Ὅλοι οἱ τρόμοι
 νά, κάτι στόματα ἀνοιχτά!
 "Ὁρμοῦσε κι' ἔτρωγε
 ἕνας τὸν ἄλλο.

ΤΟ ΠΑΛΗΟ ΜΟΙ ΣΠΗΛΑΙΟ

Τὸ παλὸ μου σπήλαιο ἀναζητῶ
 τὰ μακρύτατα χέρια μου καὶ δέντρα
 μὲ καρπούς. "Ὅλα μοῦ λείπουν
 τὸ πράσινο καὶ τὰ ποτάμια
 ὅπου διαλύεται ὁ οὐρανὸς
 ἥλιος καὶ σύννεφα καὶ τὸ φεγγάρι.
 Δὲν πάει νὰ φέγγει, δὲν πάει νὰ βρέχει
 δὲν πάει νὰ φεγγομιλᾷ. Ἀνάμεσα
 τρελλοὺς οὐρανοξύστες
 χέρι τεράστιο μὲ πλακώνει.
 Δίπλα μου σέρνεται μιὰν ὕαινα,
 πρῶν γυναικα. Ἀπότομα μοῦ λέει
 —παράτα με ἡσυχῇ, πηγαίνω γιὰ κανένα ποντικὸ
 κι' οὔτε λόγος γιὰ ἔρωτα, καὶ τί
 νὰ θγάλουμε στὸν κόσμο, λέει,
 βόες καὶ πύθωνες; "Ἄσε στὸ καλὸ σου.

ΣΗΜΑ

Πῶς νὰ τὸ καταλάβει ὁ καθεὶς
 πῶς αὐτὸ τὸ πελώριο δάσος
 εἶναι τὸ στήθος τῆς Φανῆς
 ὅπου χιλιάδες βρώμικα χέρια
 τὸ μπόλιασαν καρκίνο;

ΞΑΓΡΥΠΝΟΥΣΑ

Ξαγρυπνοῦσα κοιτάζοντας
 ἄστρα φανταστικά.